

žarek dobrote

3/XIV
marec
2016

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

- 3 ••• Vsak dan je nov začetek
- 5 ••• Pomembnost opolnomočenja svojcev alkoholikov
- IDENTITETA KARITAS
- 5 ••• Vsak dobi s krstno milostjo svoje poslanstvo v življenju
- GRADIMO DRUŽINO
- 6 ••• Pomen družine pri izbiri poklica
- LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA
- 7 ••• Zlata jesen – vsakokrat kaj novega
- 8 ••• Za otroke in družine v stiski
- NA OBISKU
- 8 ••• Poskušamo se truditi še naprej
- TO MORAMO VEDETI
- 9 ••• Delo na sebi

11 ••• Usmiljenje v bivanjski soseski

KOPER

- 12 ••• »Popoldan na Cesti« malo drugače
- 13 ••• Karitativno-misijska izkušnja v Albaniji
- 14 ••• Pesem za dober namen
- 14 ••• Plamen upanja za otroke
- LJUBLJANA
- 15 ••• Reši eno osebo in rešil boš ves svet
- MARIBOR
- 17 ••• Vstop v postni čas s škofom Smejcem
- MURSKA SOBOTA
- 17 ••• Brez upanja ni mogoče živeti
- NOVO MESTO
- 18 ••• Zimovanje na Golteh
- 19 ••• Empatija in sočutje

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITAS

- 6. 3. Molitev in sveta maša za vse, ki trpijo zaradi alkohola, ob 14.30 križev pot in nadaljevanje s sveto mašo ob 16.00 v baziliki na Sveti Gori

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

- 3. 3. Prikaz obrezovanja sadnega drevja in jagodičevja ob 9h in Tečaj šivanja ob 10h, Vrbje
- 7. 3. Kuharski tečaj (velikonočne dobrote) ob 17h, Vrbje
- 12. 3. Gregorjevo (gregorčki in romantična večerja za pare) ob 19.30, Vrbje
- 16. 3. Delavnica odprta vrata za zdravje (Sladkorna bolezen tipa 2), ob 17h, Vrbje
- 17. 3. Duhovna obnova (za prostovoljne in zaposlene sodelavce Karitas), ob 9h, Vrbje
- 18. 3. Kateheza (Oče naš), ob 9h, Vrbje

OBČNI ZBORI/PLENUMI

- 5. 3. **Plenum Škofijske karitas Murska Sobota** v Veržaju, začetek ob 9. uri
- 5. 3. **Občni zbor Škofijske karitas Novo mesto**, začetek ob 9. uri s sv. mašo v župnijski cerkvi sv. Mihaela, nadaljevanje v Baragovem zavodu
- 12. 3. **Plenum Nadškofijske karitas Maribor**, začetek ob 9.30 s sveto mašo v mariborski stolnici
- 12. 3. **Občni zbor Škofijske karitas Koper**, ob 9. uri sveta maša v Logu pri Vipavi, nadaljevanje v škofijski gimnaziji v Vipavi
- 19. 3. **Občni zbor Škofijske karitas Ljubljana**, začetek ob 9. uri s sveto mašo v stolnici sv. Nikolaja v Ljubljani
- 8. 4. **Plenum Škofijske karitas Celje**, ob 16. uri v Domu sv. Jožef v Celju

2., 9., 16., 23. in 30. 3.

Kateheza (Obličje usmiljenja), ob 18.30, Laško

1., 8., 15., 22., 29. 3.

Kateheza (Obličje usmiljenja), ob 18.30, Sv. Duh Celje

ob ponedeljkih ob 17.00:

Individualno svetovanje, v Celju

Vsak četrtek 8.00–13.00:

Program za prostovoljce (gradimo skupnost), Vrbje

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

- 2. 3. Srečanje Kraške DK
- 3. 3. Predavanje Lojzeta Štefana o zasvojenosti, Dvorana SŠ Veno Pilon v Ajdovščini
- 6. 3. Križev pot s Prevala (14.30) in sveta maša na Sveti Gori nad Novo Gorico (16.00)
- 7. 3. Srečanje Karitas vipavske dekanije in Postojnske DK
- 9. 3. Srečanje Istrske OK
- 10. 3. Tajništvo DK Ilirska Bistrica
- 12. 3. Občni zbor ŠK, ob 9.00 Log in 10.30 ŠG v Vipavi
- 12. 3. Postna duhovna obnova za slepe in slabovidne, Vipavski križ
- 14. 3. Srečanje DK Idrija Cerkno
- 16. 3. Srečanje sodelavcev DK Il. Bistrica, križev pot
- 18. 3. Praznovanje materinskega dne, popoldan v Vrhpolju
- 20. 3. Postojnska DK obisk v domovih; istrska OK obisk v bolnišnici Valdoitra
- 21. 3. Vipavska DK; obisk v domovih v Vipavi in Ajdovščini
- 28. 3. Dobrodelni srečelov v Koštaboni
- 29. 3. Srečanje Goriške OK, obisk v domu v Kopru in Olmu

• FOTO NASLOVNA STRAN Helena Zevnik Rozman in ZADNJA STRAN Rok Mubi •

tema meseca

VSAK DAN JE NOV ZAČETEK

40 dni brez alkohola v znamenje solidarnosti z vsemi, ki trpijo zaradi nasilja, nesreč in bolezni, ki so posledica alkohola.

Slovenska karitas s soorganizatorjema Javno agencijo RS za varnost prometa – sektor za preventivo in vzgojo v cestnem prometu in Zavodom Med. Over.Net enajsto leto zapored spodbuja k preventivni akciji **40 dni brez alkohola** v znamenje solidarnosti z vsemi, ki trpijo zaradi alkohola. V akciji sodelujejo tudi Zavod Varna pot, Katedra za družinsko medicino Medicinske fakultete v Ljubljani (projekt Sporočilo v steklenici), društvo Žarek upanja in Zavod Vse bo v redu. Kot gost v akciji letos sodeluje Zveza društev upokojencev Slovenije. Tiskovne konference so se udeležili tudi predstavniki društva AL-ANON za samopomoč družin alkoholikov.

Zakaj sodelovati?

- Alkohol je v Sloveniji eden glavnih dejavnikov tveganja za kronične bolezni, poškodbe in nasilje.
- Vsak dan je zaradi alkohola v bolnišnico sprejetih 10 oseb. Vsako leto zaradi bolezni, ki so neposredno povezane z uživanjem alkohola, v povprečju umre 650 oseb.
- Približno 10 % vseh prometnih nesreč v Sloveniji povzročijo alkoholizirane osebe. V letu 2015 je zaradi alkohola v prometu umrlo kar 36 oseb, kar predstavlja tretjino nesreč s smrtnim izidom. Pri tem je izredno visoka povprečna alkoholiziranost voznikov povzročiteljev prometnih nesreč, saj presega 1,45 promila.
- Vedno več mladih se z alkoholom sreča že pred 13. letom. Najpogosteje ga dobijo doma in pri prijateljih.

- S številkami pa ni mogoče izmeriti stisk v družinah, ki se srečujejo z alkoholizmom.

Vir: Nacionalni inštitut za javno zdravje (NIJZ)

Na novinarski konferenci, ki je potekala na pepelnično sredo, so organizatorji in gostje spregovorili o svojem namenu podpore tej spodbudi in tudi osebni odločitvi.

Foto: Helena Zevnik Rozman

»Akcija 40 dni brez alkohola je preventivna akcija in je namenjena predvsem izrazu solidarnosti z vsemi, ki trpijo zaradi alkohola v naših družinah, na cestah in zaradi zdravstvenih težav. Izjemno pomembno je poudariti, da več kot 100.000 družin v Sloveniji trpi in je prizadetih.

Preventivna akcija ni namenjena temu, da bi nehali piti, ampak gre za 40-dnevno spodbudo k zmernosti. Akcija 40 dni brez alkohola sovпада s postnim časom. Post pomeni pot k sebi, premislek o našem življenju, naših navadah in razvadah. Post je lahko osebni test in priložnost, da se pogledamo v zrcalo in ocenimo naša ravnanja.

Potrebno je, da si vsi skupaj postavimo mero in povabimo ljudi k solidarnosti. Tudi če nam ne uspe to leto v celoti, je pomemben trud. Pomembno je, da o problematiki prekomernega uživanja govorimo in vsi skupaj spreminjamo navade v smeri zmernosti.»

Imre Jerebic,
generalni tajnik Slovenske karitas

»Alkohol je problem in žal ni ga dogodka, ki se ne zaliva z alkoholom. Smo v samem vrhu po pitju alkoholnih pijač, kar se odraža tudi v prometni varnosti. V zadnjih letih v povprečju 36 oseb umre v prometnih nesrečah, katerih povzročitelji so alkoholizirani vozniki. Zaskrbljujoč je porast alkohola med vozniki v starosti 18–24 let. Agencija se z akcijami in preventivnimi programi trudi zmanjševati obseg problema. Tudi odlog odzema vozni-

4

Foto: Helena Zevnik Rozman

škega izpita z vključitvijo v rehabilitacijske programe je dober motivator, da ljudje spremenijo svoje navade. Začeti pa moramo vsak pri sebi. Življenje je polno skušnjav in izbir. Izberimo 40 dni brez alkohola, dokažimo, da znamo in zmoremo. Rad bi zaključil z besedami: 40 dni brez alkohola, »Jaz bom, kaj pa ti?« in da bom lahko ob zaključku akcije rekel: »Jaz sem, kaj pa ti?«

mag. Igor Velov,
direktor Javne agencije za varnost v prometu

»Zavod Med.Over.Net preko foruma nudi tudi posebno pomoč ljudem, ki se soočajo s težavami z alkoholom, tako svojcem kot tistim, ki segajo po alkoholu in zaradi tega potrebujejo nasvet in podporo. Na njem svetujeta univ. dipl. socialna delavka Andreja Verovšek in zdravnik prim. dr. Marko Kolšek.

Foto: Helena Zevnik Rozman

V letošnji akciji poleg foruma posebno pozornost namenjamo temu, da glas o solidarnostni gesti doseže čim večje število ljudi, tako imajo letos posebno vlogo pri širitvi akcije tudi znane Slovenke in Slovenci, ki so se odločili, da javno izrazijo svojo podporo. Med njimi so: Miha Deželak, priljubljen radijski voditelj, Andrej Brglez, eden večjih strokovnjakov na področju avtomobilizma v Sloveniji ter inštruktor varne vožnje, Nina Osenar, znana televizijska voditeljica in zagovor-

nica zdravega načina življenja, Boštjan Kljun, radijski voditelj, Tomaž Kaučič, eden največjih slovenskih kuharjev, cenjen tudi v mednarodnem okolju, Saša Einsiedler, komunikacijska trenerka in svetovalka, ter David Urankar, avtomobilist in televizijski voditelj oddaje Dobro jutro.«

Andreja Verovšek iz Zavoda Med.Over.Net

Miha Deželak, novinar Radia 1, ki se je odločil za 40-dnevno odpoved alkoholu, je povedal, da se z veseljem odziva na povabilo, ker njegovi otroci odraščajo in mu ni vseeno, kaj se dogaja. Želi si, da bilo med mladimi normalno, če nič ne piješ, kar pa danes pogosto ni dobro sprejeto. Prav tako je tudi kot prometni informator na radiu vsak dan priča sporočilom o vijuganju in drugih neprimernih ravnanjih voznikov na cesti, ki vodijo tudi v nesreče. Vse to ga je spodbudilo, da se je letos odločil in aktivno pridružil akciji. Hkrati poziva, da se pridružijo tudi drugi.

Foto: Helena Zevnik Rozman

Foto: Helena Zevnik Rozman

»Ko gre človek v pokoj, se zgodi velika sprememba, nekateri se vržejo v svoje hobije, drugi pa se skrijejo v zapeček in osamljenost. Društva upokojencev vabijo starejše, da so aktivni v kulturi, športu in druženju. Tiste, ki pa niso sposobni priti na društvo in se vključevati v aktivnosti, pa člani obiskujejo. Upokojencem priporočamo tudi zdravo prehrano, pri tem je potrebno malo jesti

in piti, saj starejši ne potrebujemo toliko energije. Pri pitju pa se priporoča voda, in ne alkohol. Starejši so seveda tudi udeleženci na cesti kot pešci, kolesarji in vozniki.« Vse starejše je povabil v družbo in k temu, da bodo vzor v odnosu do alkohola, doma in v svoji okolici. Pri tem je citiral rek: »Naučimo se uživati, skromno jejmo in pijmo, ubrano pojmo in se veselimo. To je star recept za starost.«

Janez Sušnik, podpredsednik Zveze društev upokojencev Slovenije (ZDUS)

POMEMBNOST OPOLNOMOČENJA SVOJCEV ALKOHOLIKOV

Nataša Sorko

Zasvojenost z alkoholom je težava, ki se dotika vseh družinskih članov in z njo se sooča cela družina, ne zgolj alkoholik. Družina se prilagodi zasvojenosti, ki kar naenkrat postaja »nov družinski član«. Ta član družine ima največjo moč. Vsi drugi se mu prilagajajo. Posebej svojci. Njemu in alkoholiku. Delovanje takšne družine je drugačno. Cilji so drugačni in prioritete so druge. Svojci alkoholika, partner(ka), otroci, naredijo vse, samo da bi bila njihova stiska vse manjša in lažje obvladljiva v času alkoholizma v družini. Preostali člani družine v tem obdobju prevzemajo naloge svojega bližnjega, alkoholika.

In potem se zgodi trenutek. Trenutek odločitve, ko svojci, zdravje, služba ali nesreča rečejo "sedaj je dovolj". Oseba, ki je bila zasvojena z alkoholom, se odloči za zdravljenje. Na to pot stopi družina skupaj. Le to prinaša prave rešitve in poti. Vsi so potrebni pomoči. Alkoholik preneha s pitjem. Drugi člani se pogosto v začetku s težavo in nezaupanjem prilagajajo na to novo stanje. Tudi oni se morajo spremeniti. Pot se začne znova. Vzpostavljajo se odnosi med partnerjema, med njim in otrokom, med otroki. Vsi se učijo komunikacijskih veščin. Svojci so tisti, ki potrebujejo še dodatno osebno, čustveno in strokovno oporo in podporo. Ni enostavno. Postopoma, a vztrajno, z malimi koraki, se gradi zaupanje med člani družine, ki na ta način zmorejo ponovno predati določene naloge, obveznosti, vloge svojemu bližnjemu, ki je imel težave s pitjem alkohola. Zaupanje se gradi z dejanji, in ne obljubami, ki so jih bili svojci vajeni. A vajeni so tudi tega, da je »rok trajanja« teh obljub kratek, omejen.

Svojci alkoholika so tisti, ki so v času alkoholizma nosili veliko breme odločitev, nalog, odgovornosti. Vse to se nato počasi in postopoma postavlja na pravo mesto. Z veliko mero spoštovanja, iskrenosti in ljubezni. Vse tiste družine, ki so imele težave z zasvojenostjo in se odpravijo na to dolgo in zahtevno pot, vedno znova in znova doživljajo, občutijo in se veselijo pozitivnih sprememb. Mnogi dosežejo uvid, da tako osebno in kvalitetno prej niso živeli.

Svojci potrebujejo s strani strokovnjakov veliko razumevanja, spoštovanja, empatije, da dobijo občutek, da niso sami – da nekdo razume, da jim je težko, da so bili in so v stiski. Oni so tisti, ki so se najprej morali prilagoditi zasvojenosti, zdaj so oni tisti, od katerih se pričakuje, da bodo svojemu bližnjemu dali priložnost in mu zaupali določene naloge, vloge in odgovornosti. Tiste naloge, ki so bile zanje v času zasvojenosti manj pomembne kot alkohol, ki je bil na prvem mestu. Ni enostavno. Ravno zaradi tega potrebujejo celostno podporo, oporo in pomoč. In korak za korakom družina sestavlja mozaik svoje družinske sreče, ki so si jo člani družine nekoč vsak dan tako zelo želeli in v danem trenutku prihodnosti to postaja njihova resničnost. Vse to je mogoče, če nam do ustrezne mere uspe opolnomočiti svojce alkoholikov. •

identiteta Karitas

VSAK DOBI S KRSTNO MILOSTJO SVOJE POSLANSTVO V ŽIVLJENJU

Božidara Česnik

Videti stisko sočloveka, se mu znati približati in po svojih močeh pomagati, to ni dano vsakemu človeku, tudi ne vsakemu kristjanu. Nekateri brez tega ne moremo, naše poslanstvo je pomagati, na najrazličnejše načine.

Osebnostna struktura, vzgoja v domači družini, ljudje, ki so se s težavami obračali name, odločitev za poklic in pa odgovornost ob odločitvi za določeno delo ter milost, ki sem je deležna po zakramentih, so me pripeljali v Karitas in mi ne dajo miru, da se vedno znova odločam in vztrajam pri Karitas. Karitas je organizacija, ki ima določeno strukturo, določena pravila, vendar ima tudi nekaj več. Naše delo spremlja, vodi in podpira Božja milost.

Že veliko prej kot v Karitas smo v srednješolskih in študentskih letih v mladostni zagnanosti imeli mnogo

idej in veliko dobrega smo naredili ljudem kot mladinska veroučna skupina. Že v tistih letih, ko nam je bilo marsikaj prepovedano, kar smo želeli delati kot Cerkev, smo obiskovali starejše po župniji, imeli redno sveto mašo na domovih invalidov, pomagali smo tudi župniku in kaplanu pri marsikaterem opravilu v župniji. Seme karitativnega dela je bilo posejano.

Odločitev za poklic, sem medicinska sestra, je povezana tudi z neko skrito, nezavedno željo, da bi lahko pomagala ljudem, ko jim je hudo, takrat ko so bolni, nemočni, ko se poslavljajo od življenja, ali pa tudi, da bi jih vzpodbujala k zdravju in radostim življenja. Vsi ti mladostniški načrti, predstavljanje, kakšen bo moj poklic se mi vsakodnevno uresničujejo od takrat, ko sem patronažna medicinska sestra. Pristen odnos z varovanci, bolnimi, zdravimi, od novorojenčkov do vseh bolnikov in starostnikov mi prinaša zadovoljstvo in uresničitev mladostniških načrtov. Karitas je dopolnilo tega poklicnega dela.

Delo v Karitas nima mandata, ne delovne dobe. Moja odločitev in stiske ljudi so tiste, ki zahtevajo vztrajnost. Nekaj vzpodbude za vztrajnost so prinesle tudi izkušnje pri karitativnem delu. Nešteti drobni trenutki srečanj z ljudmi, ki so pomoč potrebovali, in veliko srečanj z ostalimi prostovoljci v domači dekaniji, na Škofijski in Slovenski karitas, ter sodelovanje z Škofijsko karitas Chiogga so me obogatili z znanjem in spoznanjem, kako naj delamo v Karitas. To ti lahko da le življenje in delo. S temi izkušnjami je delo v Karitas včasih težje, včasih lažje, vselej pa nedokončano, kajti Jezus nam je povedal: uboge boste vedno imeli med seboj. To naročilo mi je velika vzpodbuda za vztrajanje.

Velik del mojega karitativnega dela predstavlja vodenje Dekanijske karitas Ilirska Bistrica in mnogo organizacijskega dela. Pestra družina prostovoljcev, različna mnenja, pa tudi različne stiske in težave ljudi povzročijo tudi stisko pri vodenju takšne skupine. Na vseh nivojih Karitas poudarjamo, kako pomembno je izobraževanje in oblikovanje za delo v Karitas, a ko je težko, ponavadi ostane vsak sam, in takrat se mi skoraj vedno pojavi skušnjava, da bi vse skupaj pustila. Toda komu? Prostovoljci so tukaj, stiske ljudi tudi in nekdo se mora nanje odzvati.

V takšnih trenutkih so v mojem življenju in mojih odločitvah pomembne tudi vzpodbude, ki jih prejemo pri Karitas preko celega leta. Že samo dogajanje v cerkvenem koledarju in predvsem v adventu in postu je naravnano tako, da če poslušamo in slišimo, moramo tudi karitativno delovati. Vsakoletna vzpodbuda je tudi teden Karitas, ki nas nagovarja z različnimi vsebinami, ki so vsako leto nove, vendar nikoli dokončane, in zahtevajo naše stalno angažiranje.

V prvih letih delovanja mi je bilo najtežje opravilo celega leta pisanje poročil. Ko pri nekem delu dozevaš, moraš nujno osmisliti tudi neprijetna opravila. Velikokrat se drobna karitativna dejanja izgubijo, a ko jih preko celega leta seštevamo in povežemo v poročila, jih vsako leto nastane zajeten šopek. Pozneje jih povežemo še z ostalimi dekanijami in vsako leto ugotovimo, da našega dela ni tako malo, kot se nam včasih zazdi. Tudi to je vsakoletna vzpodbuda, da vztrajam pri odločitvi za delo v Karitas.

Hvala Bogu imamo kristjani najtrdnjšo oporo v trenutku, ko nam je težko in mislimo, da ne zmoremo več ter bi vso težo najraje odložili. V takšnem osebnem trenutku krize pomaga molitev in sveta maša.

Stvarnik mi je podaril življenje in milost božjega življenja pri svetem krstu. Ta milost, ki jo moram nenehno negovati, mi daje tudi določene naloge v življenju, ki sem jih dolžna izpolnjevati. Vsak dobi s krstno milostjo svoje poslanstvo v življenju. Del mojega poslanstva je prav gotovo delo v Karitas, zato imam odgovornost, da pri njem vztrajam. V vsakem trenutku pa se lahko zanesem na Odrešenikovo pomoč, ki je zagotovo najtrdnjša in vedno pomaga. •

gradimo družino

POMEN DRUŽINE PRI IZBIRI POKLICA

prof. dr. Jožef Medved

V času pred vpisom otroka v srednjo šolo ali mladostnika na fakulteto se soočamo z vprašanji: Kam se vpisati? Ali smo izbrali pravo srednjo šolo/fakulteto? Ali bo otrok srečen v izbranem poklicu? Ali ima dovolj točk, da bo sprejet?

Danes lahko izbiramo med množico bolj ali manj znanih poklicev. Pogosto se srečujemo s stereotipi o poklicih, ki so posledica družbenih dogajanj ali medijskih novic (le-te so največkrat negativne in po krivici blatijo posamezna področja ali poklice), ki jih ne velja preveč upoštevati. Poklic naj se v življenju otroka in mladostnika oblikuje že veliko pred odločitvijo in vpisom. Pridobivanje informacij o različnih poklicih, ne samo tistih, ki si jih otroci najbolj želijo, ampak tudi o le-tem sorodnih, je nujno za dobro odločitev. Starši igramo tukaj nepogrešljivo vlogo, ker otroci sami ne zmorejo takšne analize.

Pri odločanju za poklic je treba vzeti v obzir več stvari, med katerimi bi izpostavil: želje, zmožnosti oz. sposobnosti in možnosti za zaposlitev. O izbiri se moramo starši pogovarjati z otroki. V prvi vrsti to pomeni, da prisluhnemo otrokovim željam, jih poskušamo

razumeti in racionalno oceniti možnosti. Starši otroka poznamo in vemo, kaj je zanj primerno. Pogosto so otroci pri odločanju za poklic neodločni in sami ne morejo najti prave poti. V tem primeru lahko skupaj pogledamo možnosti, obiščemo različne srednje šole oz. fakultete in na osnovi prednosti in slabosti svetujemo otroku za poklic, ki pa ga mora na koncu izbrati sam. Narobe bi bilo, če otroku vsiljujemo svoje načrte. To lahko počnemo tudi nevede, zato je pomembno, da pri odločanju z otrokom sodelujeta mati in oče.

Zgodi se, da otroci ne morejo izbrati poklica, ki so ga želeli, in se vpišejo na drugo ali tretjo izbrano šolo ali fakulteto. Menim, da to ni popolnoma zgrešeno, saj lahko mladostniki v več poklicih najdejo svoje mesto oz. svojo srečo. To je tudi moja izkušnja. Želel sem si postati kemik ali fizik. Vpisal bi se na gimnazijo in kasneje Univerzo v Mariboru. Vedno sem želel ostati čim bližje domu, kar bi mi študij v Mariboru omogočal. Vendar je pri odločitvi za vpis prevladalo povsem nekaj drugega. Na Ptuj se je odprla srednja metalurška tehnična šola. V bližnjem podjetju (danes TALUM) se je ponudila možnost za štipendijo in kasnejšo zaposlitev. Skupaj s starši sem se odločil za to pot. Po končani srednji šoli in opravljenem vojaškem roku sem odšel študirat v Ljubljano, kjer je edina možnost za študij metalurgije. Da Božja pota niso moja pota in da so boljša od mojih, se je hitro pokazalo. Po končanem študiju sem ostal v Ljubljani, kjer sem se poročil, dobil službo na fakulteti kot mladi raziskovalec in si ustvaril družino. Bogu sem neizmerno hvaležen za ženo Tatjano, deset otrok in službo, ki jo z veseljem opravljam. Niso se uresničile moje otroške želje o poklicu, vendar sem prepričan, da sem po Božji volji prejel zase najboljši in najprimernejši poklic. Štipendije, ki sem jo dolga leta prejemal, mi ni bilo treba vrniti, s TALUM-om pa še vedno uspešno sodelujem.

Tudi pri svojih otrocih lahko z ženo pomagava do določene meje. Od tukaj naprej verjameva v pomoč Sv. Duha. Tako kot je Bog poskrbel za mojo življenjsko pot, bo deloval v svoji veliki ljubezni in usmiljenju tudi v življenju mojih otrok. Pomembnejše od izbire poklica pa je prenašanje vere otrokom. Peta Mojzesova knjiga pravi: *"Poslušaj, Izrael: GOSPOD je naš Bog, GOSPOD je edini! Ljubi GOSPODA, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo! Te besede, ki ti jih danes zapovedujem, naj bodo v tvojem srcu. Ponavljaj jih svojim sinovom in govôri o njih, ko bivaš v svoji hiši in ko hodiš po poti, ko legaš in ko vstajaš!"* (5 Mz 6,4-7)

Trdno zaupam, da vam bo Bog dal modrosti za pomoč otrokom pri izbiri pravega poklica. •

Ljubezen je iznajdljiva

ZLATA JESEN – VSAKOKRAT KAJ NOVEGA

Štefan Trajbarić

V naši Župnijski karitas Ljubljana Zadobrova se je lepo uveljavilo vsakomesečno srečanje, ki smo mu nadelali privlačno ime **zlata jesen**. Prvotno je bilo namenjeno zlasti tistim župljanom, ki niso aktivno vezani na razne delujoče skupine v župniji, pa si vendarle želijo, da se – poleg nedeljske in praznične maše – še kdaj srečajo in se ne le družijo, pač pa doživijo še kaj zanimivega.

Srečujemo se v jesensko-zimskem času ob ponedeljkih ali petkih ob pol šestih zvečer in z

vsakokratnim gostom poldrugo uro pokramljamo o najrazličnejših temah, ki so gostom in obiskovalcem blizu. Tako je kaka trideseterica poslušalcev, ki običajno zapolni veroučno učilnico, doslej uživala v široki paleti zanimivih tem: kako se pripravlja in vodi radijsko ali TV-oddajo, kakšno je življenje v samostanu, kaj vse doživlja župnik ob dolgoletnem vodenju matične župnije, kako lahko slep človek deluje kot aktiven javni delavec, kakšno je življenje med misijonarji na Madagaskarju, kako se napoveduje vreme, kako je z dednimi lastnostmi človeka, kakšna je zgodovina večstoletne domače cerkvice, kako se lahko povzpneš na himalajske višave, kako se je včasih živelo v naših krajih itd. itd. Nešteto možnosti, ki jih udeleženci ne doživljajo kot suhoparno predavanje, ampak kot zanimiv razgovor z nekom, ki mu je bilo dano doživeti kaj zanimivega in ki to zna povedati in popestriti z uporabo sodobnih avdio-vizualnih pripomočkov.

Veliko je odvisno od vsakokratnega gosta – od teme, ki jo prinaša s seboj, in od sposobnosti, kako zna to predstaviti. Večinoma jih najdemo

izven župnije, marsikak »skriti talent« pa se najde tudi v domačih krajih. Ko se po zaključku srečanja dobršen del udeležencev napoti še k večerni sveti maši, jim duhovna notranjost prekipeva od tistega, kar so slišali na »zlato jeseni«, oplemenitena

z Božjo besedo, ki so ji pravkar priča. Vsekakor iznajdljiva oblika ljubezni do bližnjega, ki sta ji hvaležni obe strani: izvajalec – gost in zadovoljni poslušalci. •

ZA OTROKE IN DRUŽINE V STISKI

Justina Vujnovič

Dobrodelna akcija Hoferja in Slovenske karitas postaja tradicionalna tudi v ŽK Sv. Jurij na Ptuj

V hladnih decembrskih dneh so nas ponovno ogreli prijazni odzivi kupcev trgovine Hofer na Ptuj, kjer smo pred vhodom zbirali prehranske in druge artikle. Nismo se postavljali pred trgovino zato, da bi ljudi opozorili nase in na svoje prostovoljstvo, ampak preprosto zato, da smo z zbranim izkupičkom vsaj malo polepšali praznike družinam z otroki. Pa prav ti niso nič krivi za to, da so morda njihovi starši ostali brez ali pa s skromnimi sredstvi za njihovo preživetje.

Hvala vsem, ki ste ob izhodu iz trgovine prijazno polnili vozička in tudi nam namenili besede spodbude. Še posebej se vam zahvaljujemo v imenu vseh, ki ste jim preko naše Karitas s svojim prispevkom polepšali praznične dni. Gospe Marjeti pa velja posebna zahvala za lepo misel, da svojo srečo tistega dne želi deliti z nami. Njen izjemen prispevek ob izhodu iz trgovine nas je prijetno presenetil.

Vsem odgovornim v Hoferju in prijaznim uslužbencem se zahvaljujemo za sodelovanje. •

na obisku

POSKUŠAMO SE TRUDITI ŠE NAPREJ

Zinka Žnideršič

Začetki našega delovanja segajo v maj 1991, ko so začeli prihajati prvi begunci iz Bosne. Začeli smo kar v domači garaži in orali ledino pod okriljem Škofijske karitas Maribor. Potem smo 20 let delali v neogrevanih

in vlažnih prostorih v župnišču, sedaj pa imamo prostore v obnovljenem Slomškovem centru, stari šoli, kakor jo imenujemo.

Smo skupina 16 rednih sodelavk in sodelavcev, občasno pa nam na pomoč priskoči še 5 prostovoljcev. Vsako sredo popoldan od 15h do 16h imamo urejeno dežurstvo v skladišču za obleko in obutev, sprejemamo in izdajamo obleko in obutev. Informacijsko-svetovalna pisarna je odprta vsak torek od 9h do 12h. Sprejemamo prošnje, svetujemo, na voljo smo za pogovor in delimo hrano. Ukvarjamo se tudi s posredovanjem ostalih dobrin, kot je pohištvo in bela tehnika.

Naše utečene letne akcije so tudi delavnice ob veliki noči, ko izdelujemo velikonočne butarce, in v adventu adventne venčke z otroki in tako poizkušamo ohraniti ljudsko izročilo. Za Materinski dan obiščemo mlade mamice v porodnišnici in 160 varovancev brežiškega Doma starejših občanov s spomladansko rožico in čestitko. Le-te obiščemo tudi za Miklavžev, skupaj z Miklavžem in njegovim spremstvom. Sveti Miklavž vse stanovalce tudi obdari. Veselja ob tem obisku je toliko, da se marsikatero oko zasolzi ob spominih na Miklavžev večer v mladosti.

Sodelavke in sodelavci ŽK Brežice se srečujemo enkrat, včasih tudi dvakrat mesečno na sestankih, kjer sproti rešujemo prošnje in vse ostale spremljajoče zadeve. Če le moremo, se tudi udeležujemo romanj, predavanj, delavnic ... na dekanijski in škofijski ravni. Denarna sredstva zbiramo skozi vse leto

v pušici Karitas v cerkvi, prostovoljne prispevke od velikonočnih butaric in adventnih venčkov in osebne darove.

Na prvo adventno nedeljo imamo vsako leto tradicionalen dobrodelni koncert Klic dobrote Brežice (letos bo že 24.); tudi tukaj se zbirajo prostovoljni prispevki, namesto vstopnic.

Dela je čedalje več, tudi z delitvijo hrane. Naših prostovoljcev pa je premalo, kar smo še posebej občutili ob begunski krizi (v 1., 2., 3. valu). Dežurali smo 12 ur dnevno, kar nas je že v drugem valu popolnoma izčrpalo. S pomočjo Škofijske karitas Celje in Škofijske karitas Novo mesto, za kar se jim iz srca zahvaljujemo, smo se potem le malo odpočili. Poskušamo se truditi še naprej, kakor nam On polaga na srce: „Kar ste storili enemu izmed mojih najmlajših, ste meni storili.“ •

to moramo vedeti

DELO NA SEBI

Alojzij Štefan

Predstavitev Skupnosti Srečanje

Skupnost Srečanje izvaja program terapevtske kome, ki je namenjen pomoči ljudem na poti zdravljenja zasvojenosti. Najpogostejše je to zasvojenost s prepovedanimi drogami in alkoholom. Pravimo ji tudi »Šola življenja v skupnosti«. V Sloveniji obstaja že več kot 20 let. Prvi center Skupnosti Srečanje (in kasneje tudi vse ostale) je, na pobudo Slovenske karitas, l. 1994 v Novi Gorici osebno odprl njen ustanovitelj don Pierino Gelmini. Danes jih v Sloveniji deluje pet.

V program se poleg tistih, ki imajo probleme, povezane z uživanjem prepovedanih drog ali tudi z neke-mično zasvojenostjo, vključujejo tudi osebe z drugimi težavami socialne izključenosti. Edini pogoj, ki ga posameznik mora izpolniti za vstop, je želja po spremembi življenjskega sloga in pripravljenost na tem trdo delati. V prvi vrsti je to abstinenca.

Gre za poseben način življenja v skupnosti, ki je močno podprt z jasnimi pravili. Vsak dan zajema tri pomembne enote:

- čas za delo,
- čas za osebno rast in razvoj (delo na samem sebi) in
- čas za počitek.

Preko delovnih obveznosti posameznik spozna in razvija svoje sposobnosti, odgovornost, odnos do orodja in se usposablja za samostojno življenje. Delo na samem sebi pomeni, da posameznik spozna sebe kot osebo, se sooča s samim seboj in z lastnimi vedenjskimi vzorci. Uči se sprejemati sebe takšnega, kot je, reševati konflikte, se osebno razvija, premaguje predsodke in občutek manjvrednosti. Vse to ga vodi v osebno rast in odraščanje. Da pa zmore uresničevati vse te naloge in slediti intenzivnosti programa, je prav tako pomembno, da se tudi spočije (naspí). Počitek je pomemben del dneva.

Splošno je znano, da gre pri Skupnosti Srečanje za stanovanjski, strogo abstinenčni program, ki glede na (različno) raven osebne in skupinske rasti poteka v več fazah. Pri svojem delu uporabljamo različne skupinske in individualne metode ter postopke, ki so posamezniku v pomoč, da se nauči sprejemati pozitivne družbene norme in razvije odgovornost do življenja. Ponovno ali na novo je treba pridobiti to, kar je človeku zasvojenost vzela: delovne navade in spretnosti, vrednote, telesno in čustveno zdravje, funkcionalni življenjski slog in sploh urejeno življenje. Skupnost Srečanje se močno razlikuje od drugih pristopov urejanja in zdravljenja. Močno je poudarjena samopomoč. To pomeni, da vsak član skupnosti veliko prispeva k procesu lastnega spreminjanja (sprejemanje odgovornosti za lastno preteklost, sedanjost in prihodnost) in spreminjanja drugega. Temu bi lahko rekli tudi vzajemna samopomoč, ki se kaže v tem, da posamezniki, ki so že vidno napredovali, prevzamejo delno odgovornost za skupino in to postane pomemben vidik njihovega lastnega napredka. Pri vsem tem pa jim pomagamo strokovni delavci, ki svoje znanje črpamo bodisi iz osebne izkušnje ali pa iz izobrazbe.

Pravijo, da je »don Pierinova komuna« zahteven program. Zahtevnost programa ni le v dnevnem redu in posameznih omejitvah, ampak v tem, da gre za spreminjanje človeka kot celostnega bitja: duhovno poglobljanje, iskanje smisla življenja, sreče in vrednot, prepoznavanje samega sebe in sprejemanje svojih omejitev, oblikovanje zdravega in spoštljivega odnosa do telesa ter sprejemanje odgovornosti za drugega, družino in širšo družbo. To pa seveda ni lahko delo. Pri dokončnem obračunu z odvisnostjo in preteklim načinom življenja je pomembna tudi dolžina vključnosti v program. Samo, če nekdo vztraja dovolj dolgo, namreč lahko preveri svoje rezultate, se nauči vztrajnosti, požrtvovalnosti, doslednosti ter kljubovati skušnjavam in preizkušnjam. Večina teh, ki zaključijo

celoten program, ne seže več po drogah, alkoholu oz. ne zaide v druge oblike zasvojenosti.

Veliko k uspešnosti programa prispevajo tudi svojci. Njihovo sodelovanje je obvezno, saj si prizadevamo, da se skupaj z udeleženci v programu spreminjajo tudi oni. Skupnost Srečanje ima tudi lasten program reintegracije, namenjen tistim, ki program zaključujejo in nimajo nobene možnosti samostojnega življenja ali se ne morejo vrniti v staro okolje.

Dragi sodelavci Karitas, ki čutite in ste »usmiljeni kakor Oče« z najbolj ubogimi našega časa, večkrat smo že predstavili naše delo: na občnih zborih (nad)škofijskih Karitas, na izobraževalnih večerih, seminarjih in ob drugih priložnostih. Ponovno se obračamo na vas in vas prosimo, da nam preko vaših neposrednih stikov z družinami in posamezniki v stiski pomagate prinašati to sporočilo upanja vsem, ki bi našo pomoč potrebovali. Lahko vam pošljemo informacijska gradiva, pripravimo izobraževanja, pričejanja in delavnice za vas, za starše (tudi v šolah) ali za mlade oz. vse, ki jim Skupnost Srečanje lahko pomaga. Težave in stiske zasvojenih oseb in njihovih svojcev pa so težke in zahtevne. Ne ustrašite se. Pokličite nas in pomagali vam bomo! •

Kontakti:

Pisarna: Polje 350, 1260 Ljubljana Polje

Službeni GSM: 030 646 943

Zvone: 031 606 066

Brane: 030 646 947

Lojze: 030 646 940

Več na:

<http://pelikan.karitas.si/skupnost-sre269anje.html>

USMILJENJE V BIVANJSKI SOSESKI

dr. Peter Štumpf

Zadnja leta in mesece bi lahko preimenovali v čas razočaranja. Narodi so razočarani nad narodi. Kulture so razočarane nad kulturami. Verstva so razočarana nad verstvi. Sosedje so razočarani nad sosedmi. Mož je razočaran nad ženo. Žena je razočarana nad možem. Starši so razočarani nad otroki in tako naprej v nedogled. Skoraj povsod razočaranja. Iz razočaranja se rojeva sovraštvo, to pa povzroča nasilje. Tudi terorizem in vojne so posledica razočaranja.

Sprašujemo se: Kje se je izgubilo usmiljenje? Mislim, da pri nas samih. Smo hudobni? Ne! Smo pa slabotni. Satanovo kraljestvo zla se skriva v treh besedah: kletev, obrekovanje in opravljanje. Vse to so opravila, ki so še posebej prijetna ob kavici in cigareti. Opravljanje brez potrebe razkriva resnične napake bližnjega. Obrekovanje pa je pripovedovanje izmišljenih napak bližnjega. Opravljanje in obrekovanje netita sovraštvo med ljudmi. Pri tem se opravljanje in obrekovanje največkrat poslužujeta tudi klevtin in bogokletja. Ljudje, ki opravljajo in obrekujejo, ne ljubijo nikogar razen sebe.

Kletev, opravljanje in obrekovanje se bohotijo povsod: v kavarnah, po domačih kuhinjah, med sosedskimi plotovi, po šolah, delavnicah, na športnih igriščih, v dvorinah, sejnih sobah, na internetnih straneh in spletu, na žalost tudi med vernimi ljudmi.

Papež Frančišek je že pred časom opozoril, da opravljanje in obrekovanje ubijata ljudi. To je satanova govornica. Eni opravljajo in obrekujejo zaradi nevoščljivosti, drugi zaradi privoščljivosti. Oboji imajo pri tem občutek olajšanja. Opravljanje, obrekovanje in kletev pomenijo odsotnost usmiljenja med ljudmi. Vedno manj se srečujemo in vedno manj se prijateljsko pogovarjamo, zato je med nami vedno več predsodkov, ki izhajajo iz neutemeljenih sodb in govoric. Zato hoče mož pobegniti pred ženo, žena pred možem, otroci pred starši, sosedje pred sosedmi. Pričujemo drug drugega obtoževati, nočemo vzeti nase deleža svoje odgovornosti, krivdo pa zvalimo na bližnjega. V nas se počasi naseli strah pred ljudmi, strah nas je celo samih sebe. Zato se zapiramo v stanovanja, med seboj postavljamo visoke ograje in pregraje, samo da se ne bi videli.

Neusmiljenost, razočaranja, sovraštvo in nasilje – in zopet znova: nasilje rodi neusmiljenost in tako naprej v nedogled. To zgleda, kot da kača sama sebi rep žre. Kako prekiniti ta satanski ples?

Odpuščanje je nujnost, brez katere ne moremo živeti v miru ne v družini, ne v soseščini, ne v župniji, ne v državi, ne v svetu. Kljub dobri volji pride zaradi človeške slabosti neizogibno vedno znova do delitev, nestrinjanj in razprtij. Kletev, obrekovanje in opravljanje imajo velik delež pri tem. Toda tam, kjer pustijo, da v srce in medsebojne odnose vstopi odpuščanje, ne samo, da to ozdravi sprte, pač pa nastopi celo možnost večjega sožitja, boljšega razumevanja, pristnega veselja in velikodušne ljubezni.

Kolikokrat se zgodi, da prej sprta mož in žena ob spravi priznata: »Bila sva v zmoti. Zdaj se bolje pozna, zato se ljubiva bolj kot prej.«

Odpuščanje je prvina ljubezni in vseh drugih lepih odnosov. Usmiljenje ponuja odpuščanje, odpuščanje pa prosi za umiljenje. Kdor je usmiljen, ne more preklinjati, ne more obrekovati in ne more opravljati. Kdor je usmiljen, lahko samo odpušča. Usmiljenje ni toleranca. Usmiljenje je iskanje načinov boja proti neusmiljenosti. Ta boj je drugačen od vseh drugih bojev. To je boj z lastnim srcem in z lastnimi nagibi, ki v meni sicer stalno kličejo po zadoščenju in popravi krivic. »Bojni klic« v boju za usmiljenje je klic iz očenaša: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!« Ta klic iz očenaša me drži v budnosti in v dolžnosti, da gojim usmiljenje, ki odpušča.

Šele usmiljenje odpravlja razočaranja, premaguje sovraštvo in je močnejše od nasilja. Bog je z nami usmiljen. Do Božjega usmiljenja ne moremo ostati brezbrizni. Usmiljenje odloča o tem, kakšna bo naša večnost. •

Foto: Rok Mubi

Predlogi za pogovor v skupini

1. delavnica

- Voditelj za vsakega člana skupine na prazne list A4 napiše njegovo ime, nato jih razdeli vsakemu udeležencu. Vsak zase najprej na list napiše eno svojo dobro lastnost. Nato listi krožijo tako, da lahko vsak udeleženec napiše nekaj dobrega o sodelavcu, čigar ime je napisano na listu. Pred vsako zamenjavo lista z imenom se list prepogne tako, da se ne vidijo napisane predhodne misli (kot harmonika).
- Ob zaključku te liste položimo pred sliko Usmiljenega Jezusa in skupaj zmolimo molitev Oče naš, s posebnim namenom za dobre odnose v skupini in s prošnjo za odpuščanje, če je bilo med odnosi kaj slabega.
- Ob koncu voditelj razdeli liste med udeležence skupine, ki jih sami shranijo in si doma lahko preberejo misli svojih sodelavcev.

2. delavnica

- Voditelj predhodno na majhne listke v dveh barvah napiše telesna in duhovna dela usmiljenja (na vsak listek eno delo usmiljenja, ena barva za telesna dela usmiljenja, druga za duhovna dela usmiljenja).
- V začetku srečanja skupina zmoli molitev papeža Frančiška za jubilejno leto (objavljena v januarski številki Žarka dobrote).
- Nato se večja skupina razdeli v manjše (največ trije do štirje udeleženci v manjši skupini); število skupin je odvisno od celotnega števila udeležencev.
- Vsaka skupina si nato izžreba dve deli usmiljenja (telesnega in duhovnega) in odgovori na vprašanja:
 - Kako lahko to delo usmiljenja živimo v svojem osebnem življenju?
 - Kako lahko to delo usmiljenja uresničujemo pri delu v Župnijski karitas?
- Ob koncu si med seboj podelite razmišljanja v manjših skupinah.

Delavnici pripravili:

Nataša Hanuna in Helena Zevnik Rozman

koper

»POPOLDAN NA CESTI« MALO DRUGAČE

Tatjana Rupnik

Verjetno že vsi veste, komu je namenjen program Popoldan na cesti. Pomagamo otrokom pri vključevanju v okolje, socializaciji, veliko delamo na medsebojnih odnosih in pomagamo pri šolskem delu.

A tokrat bomo napisali kaj več o podprogramih, ki jih izvajamo. Močan poudarek namenjamo povezovanju z drugimi organizacijami in programi. V sredo, ko izvajamo program v Ajdovščini, smo v začetku februarja povezali dva različna programa. Obiskovali so nas uporabniki in prostovoljci programa Vera in luč ter skupaj z našimi otroki in prostovoljci izdelovali velikonočne voščilnice. Lepo je bilo videti, kako so se otroci povezali z osebami z motnjo v duševnem razvoju. Hitro so jim priskočili na pomoč tako, da so jim pomagali pri šivanju.

Tretji teden v februarju pa smo na Karitas v Ajdovščini od 8h do 15h pripravili počitniško varstvo za otroke od 6. do 14. leta. Program je bil zelo pester in otroci so uživali. Prostori Karitas so bili kar cel teden polni otroškega živčava in veselja. Programa se je udeležilo skupaj 15 otrok in 8 prostovoljcev. Izdelovali smo snežake iz nogavic, oblikovali kokosove kroglice, ki so hitro izginile, snežno kroglo, tudi ulitki iz mavca niso manjkali. Čas smo namenili tudi socialnim, pogovornim in družabnim igram. Ko nam je vreme dopustilo, smo se odpravili na igrišče. Po kosilu pa je prav prijalo, da smo si v miru skupaj pogledali kakšno zanimivo risanko ali poučen film. Zadnji dan je hitro prišel in morali smo se posloviti v upanju, da se vidimo v naslednjih počitnicah. •

KARITATIVNO-MISIJONSKA IZKUŠNJA V ALBANIJI

br. Gregor Rehar

V pričakovanju prihoda 150 družin začnemo pripravljati razdelilno mesto. Paletni voziček in viličar se ustavita le toliko, da ekipa dobi nova navodila. Pralni prašek, sport müsli, olje, paket presenečenja ali šolska torba, pa zajetna vrečka različnih semen (čebula, por, solata, zelje ...) ter 15 kg moke romajo v vrečo. »Hapfi kesu« (odprite vrečo) naj rečemo prihajajočim, so nam naročile sodelavke. Bratje kapucini smo temu dodali še »te lutem« (prosim) in »faleminderit« (hvala). Brez hrane EU. Nismo v Sloveniji, ampak v Furesh Arrezu, kar globoko v albanskih hribih, kjer deluje naš brat kapucin Andreas Waltermann in sestri dveh različnih Frančiškovih redov, s. Gratias in s. Martina, ki poleg medicinskih zadev obvlada tudi še veliko drugih stvari – informatiko in tudi vožnjo tovornjaka. Eni prosilci so zelo hvaležni, drugi pa bi radi še, še, še. Kot v Sloveniji. Hrano in ostalo dobijo po zaslugi mnogih dobrotnikov, predvsem iz Nemčije in Avstrije, ter redov, ki jim pripadajo. Enkrat na leto lahko družine, ki želijo in imajo hlev, celo dobijo mladega prašička in vrečo krmil. Ko prašiča zakoljejo ali prodajo, gre petina vrednosti nazaj na misijon, zaradi vzgoje k odgovornosti in da drugo leto misijonarji spet gredo v ta projekt.

Fush Arrez je umetno mesto, nastalo v času dolgoletne komunistične tiranije, z namenom podporne predelovalne industrije, ki bi rudnikom bakra, zlata in ostalega omogočila nemoteno delovanje. Koncesijo je albanska vlada v modernejšem času podelila turškemu podjetju, ki pa je po mnenju zopet albanske vlade pobralo veliko več, kot je bilo določeno v pogodbi, zato je vlada sodelovanje prekinila, strani sta spor preselili na sodišče, rudarje in delavce pa na cesto in v negotovost. Eden izmed lokalnih veljakov je, kot je tam navada, pred volitvami pobral denar iz občinske blagajne za lastno volilno kampanjo, dejansko je plačeval volivcem, a ko je bilo potrebna zimska služba, denarja zanj ni bilo. Brat Andreas kot pravi Frančiškov brat po odročnih vaseh, do katerih je mogoče le s terencem, zida cerkvice, ljudem hiše, ponekod je postavil tudi nove mostove, čeprav je za enega od njih neupravičeno želel pobrati slavo in denar lokalni veljak.

Že ob našem prvem srečanju mi je omenil, da je vsaj 150 ljudi iz njegove župnije odšlo v Nemčijo že spomladi z begunskim valom, sedaj pa jih že vračajo nazaj, še bolj revne, kot so odšli. Tako brat kot sestre so jim to pot odsvetovali. Podobno je tudi z migranti, ki si kruh iščejo v Grčiji. V Nenshatu, župniji italijanskih bratov kapucinov, smo se srečali z družino, in to le eno izmed mnogih, ki očeta, ki je na delu v tujini,

vidijo le dvakrat, trikrat na leto. A ravno pri tej družini so nam bratom ponudili ob obisku vse stole, kavč, medtem ko so sami stali. V Furesh Arrezu dekleta zvečer ne hodijo več ven sama, temveč le v moškem spremstvu. Smo na področju mamil, tudi trgovine z belim blagom. Takoj lahko spoznamo, da je misijonarjem bolj kot stavbe pomembna živa Cerkev in živa skupnost. Področje je sicer v gorah tradicionalno katoliško, a zlasti br. Andreas rad vzgaja tudi v pravičnosti, delavnosti, samostojnosti in odgovornosti do družine in družbe. Bolj od razdrapanih cest ga boli krvno maščevanje, ki ustrahuje rodove, in vsemogočna gospa korupcija.

Znamenje upanja v Fush Arrezu, Nenshatu, Taraboshu nad Skadrom so mnogi otroci, mladina, ki se skuša čim bolj pripraviti na življenje. Avstrijska dobrodelna ustanova jih v popoldanskem času združuje v svoji hiši, kjer se učijo folklorne glasbe, rokodelstva, jezika. Raven nudenega znanja tako v javnih šolah kot v bolnišnicah je precej nizka, otroci se tam naučijo le »What's your name? How are you?« (»Kako ti je ime? Kako si?«), kar potem ponavljajo v nedogled. V bolnišnicah ogromna podkupnina ne prinese kvalitetnega zdravljenja. Tudi do kakovostnega orodja je v Albaniji zelo težko, skoraj nemogoče priti. V Skadru smo slovenski bratje tako krepko zgrabili sekire pri cepljenju drv, da so ročaji dobesedno popokali. Čeravno sta brata Gjon, Albanec, in Giuseppe, Italijan, prebrskala cel Skadar, kaj boljšega nista mogla najti.

Mislite, da je tam vse črno? NI! Dokaz niso samo posamezni primeri sprave med družinami in prekinitve krvnega maščevanja, temveč tudi »polizakramentalna maša«, ki smo ji bili priča v četrtek zvečer. Pri eni maši, po nekajmesečni pripravi, je bilo krščenih 9 odraslih, 10 prvih obhajil, 10 birm in 4 poroke. Dva para sta bila tako revna, da si nista mogla kupiti poročnih prstanov. Kljub temu da ni bilo zunanega blišča, se je čutila močna navzočnost Ljubezni. Potem deluje močan otroško-mladinski pevski zbor pod vodstvom s. Gratie, pa osnovna šola, ki so jo ustanovili naši bratje iz Barija v Skadru, da se lahko tudi ciganski otroci naučijo brati, pisati in računati, da je pot v življenje ali druge šole lažja. Starši so neizmerno hvaležni in ponosni. Ob zaključku leta posvečenega življenja, ki smo ga z okoli 300–400 redovniki iz cele Albanije praznovali v Rrshenu, so nam ponosni domačini po veličastni evharistiji pokazali bogastvo svoje folklore, pesmi, plesa ... Znak mladosti, veselja, upanja, ki kljub desetletjem mučenj, preganjanj, zatiranja (za vsako versko znamenje si lahko bil dolga leta zaprt ne le ti, temveč cela družina, lahko celo ustreljen) naznanja novo upanje. Upanje so prinašale tudi pošiljke Karitas iz naših krajev, ki se jih sestre iz Drača in od drugod še vedno hvaležno spominjajo ter vse lepo pozdravljajo.

Tako, tritedenska misijonska izkušnja petih bratov kapucinov (Mateja N., Mira, Jurija, Luka in mene) iz Slovenije je za nami. A vem, da jo bo vsak izmed nas nosil s seboj. Tisto, kar sem dejal na enem izmed mladinskih srečanj, verjetno velja za vse, ne le za Albanijo: *»Vaša država je zelo lepa, ljudje zelo dobri in pridni, ne razumem pa odgovornih v državi, regiji, da vsem ljudem ne omogočijo boljše prihodnosti, po kateri hrepenite in si jo zaslužite!«* •

PESEM ZA DOBER NAMEN

Majda Rusjan

Enajsti dobrodelni koncert v župnijski cerkvi sv. Mohorja in Fortunata v Renčah

Ker je še vedno dobrota v ljudeh in ker marsikdo rad odpre srce in pomaga komu, ki pomoč potrebuje, člani Župnijskega pastoralnega sveta in člani Župnijske karitas iz Renč (levji delež zaslug ima vedno domači župnik Slavko Hrast) z veseljem in zagnanostjo pripravljajo vsakoletni dobrodelni božični koncert.

V Župnijski karitas Renče so se odločili, da bodo prostovoljni prispevki letošnjega koncerta namenjeni družini Žejn iz Podkrajja (Col), katere stiska je bila predstavljena v Ognjišču in v Primorskih novicah.

V omenjeni družini sta dva otroka težka invalida. Oba sta popolnoma slepa in imata hudo obliko cerebralne paralize. Ker sta velika in postajata kar težka, ju starši (oče je srčni bolnik) zelo težko nosijo v prvo nadstropje v spalnico, zato potrebujejo dvigalo.

Z namenom pomagati omenjeni družini so se zbrali pevci od blizu in daleč. V soju stoterih lučk so zapeli in še enkrat pričarali radost božične noči. Z veseljem so na dobrodelnem koncertu sodelovali: Skupina ljudskih pevk »Korenine« Tolmin, Župnijski zbor Levpa, Združeni zbor župnij Osek in Vogrsko, Vokalna skupina »Marjetice« Podkraj, Župnijski zbor Miren, Mešani zbor Sežana in Mešani zbor »Cominum« Komen.

Prijetno noto so koncertu dodali mladi godalci, pihalci in pevci iz Renč in Gradišča, ki so poskrbeli za prijeten uvod in instrumentalni dodatek med in ob koncu koncerta.

Na koncu koncerta se je petje nadaljevalo v prijetnem druženju, in da grla niso ostala suha, so poskrbele pridne gospodinje iz Renč in Gradišča.

Naj gre beseda hvala vsakemu izmed sodelujočih in poslušalcev, ki so darovali svoj čas in prišli na koncert, da bi s svojim darom pomagali Urški in Tadeju. V imenu družine je ob koncu koncerta spregovorila in se zahvalila voditeljica Župnijske Karitas Col-Podkrajja. Ivanka Bizjak. •

PLAMEN UPANJA ZA OTROKE

Jožica Ličen

Tudi letos se Škofijska karitas Koper vključuje v vse postne pobude Slovenske karitas, še posebej nagovarjamo k darovanju za Streho nad glavo, kajti skozi to akcijo se v poletnem delovnem taboru v Banjaluki udeleženci, večinoma mladi iz Škofijske gimnazije Vipava, učijo konkretne soodgovornosti do bližnjega. Tam tudi spoznavajo potrebe otrok, ki so preko naše in banjaluške Karitas vključeni v posvojitev na razdaljo. Zato tudi že več let prižigamo Plamen upanja za otroke.

Zavedamo se, da je postnih pobud veliko, zato je ravnatelj ŠK v pismu katehistinjam, katehetom in župnikom zapisal: »Dobro vem, kako je, ko kot župnik pregleduješ pošto in vidiš, kakšne pastoralne dejavnosti vse so predlagane. Tebe pa vse prehitava in imaš občutek, da se ljudje tako borno odzivajo. Podobno je pri verouku. Toliko predlagane »snovi«, toliko priporočil, otroci pa ... »gredo oni lepo po svoje«. Ampak ne gre obupati! Gospod je z nami in nas ne bo nikoli zapustil (prim. Mt 28,20). Kliče nam: »Ne boj se, mala čreda« (Lk 12,32). Spodbuja nas, naj naredimo, kar smo bili dolžni storiti (prim. Lk 17,10), potem pa naj rast prepustimo tistemu, ki jo daje (1 Kor 3,7). Prosim Te, dragi brat, draga sestra, v takem evangelijskem duhu sprejmi pobude Slovenske in Škofijske Karitas Koper za postni čas. Te pobude želi jo biti med seboj dopolnjujoče in si niso konkurenca.«

In kaj je Plamen upanja?

Najprej je to plakat s plamenom v kvadratkah in je namenjen zunanji ponazoritvi več vrst dobrih del, ne samo zbiranja denarja. Ena od možnosti je:

- kadar molim(o) za »posvojenca«, kvadratega pobarvam(o) rumeno
- kadar uspem(o) premagati razvado, kvadratega pobarvam(o) oranžno
- kadar darujem(o) denar za »posvojenca«, kvadratega pobarvam(o) rdeče

Tako bo v postnem času nastajal plamen, ki bo viden na plakatu ter shranjen v zakladnici dobrih del in v skupnem hranilniku. Temu je priložena enaka kuverta, ki je lahko skupni ali osebni zbiralnik darov. Ob koncu zbrana sredstva nakažemo na ŠK in kmalu dobimo potrditev, da ostajamo 'posvojitelj' otroka iz preteklega leta, ali pa ime novega otroka, ki potrebuje pomoč.

V naši škofiji in v škofiji Banjaluka skušamo že vrsto let pomagati otrokom, ki nimajo najnujnejšega. Plamen upanja

prizigamo tako, da otroku namenimo 25 EUR mesečno za njegove najnujnejše potrebe. »Posvojitelj« je lahko posameznik ali skupina (npr. veroučna, zakonska, biblična ...). Trenutno to obliko pomoči dobiva 126 otrok v naši škofiji in 76 otrok v škofiji Banjaluka. Potreb je veliko. Akcija pa ni le zbiranje denarja, temveč pripomoček za vzgojo za dobrotelost, ki ne pozna meja. •

Ljubljana

REŠI ENO OSEBO IN REŠIL BOŠ VES SVET

(ŽIDOVSKI PREGOVOR)

Alenka Petek

Zadnjih nekaj let nam župnijske Karitas (ŽK) preko letnih vprašalnikov sporočajo, da se pojavljajo potrebe po svetovalni pomoči, prostovoljci pa s temi znanji niso dovolj opremljeni. Zato smo se pri Škofijski karitas Ljubljana odločili, da za sodelavce ŽK pripravimo izobraževanje za svetovanja. V zadnjih dveh letih smo organizirali štiri začetne seminarje, ki se jih je udeležilo 72 sodelavcev. K izobraževanju pa smo povabili 18 prostovoljcev, ki so se udeležili začetnih srečanj in jim je bil ta način dela v obliki izkustvenih seminarjev blizu.

Prvo srečanje je potekalo od 12. do 14. februarja 2016 v Sončni hiši v Portorožu. Izobraževanje sta vodila dr. Stanko Gerjolj in Ana Rožman.

Srečanje se je pričelo v petek po večerji. Po začetnem spoznavanju smo že prvi večer zagrizli v delo. Najprej smo se skozi vodeno meditacijo ob glasbi sprehodili po travniku in se srečevali z različnimi drevesi, jih začutili, opazovali in podoživljali v različnih letnih časih. Drevo smo podoživljali od semena, ki se je komaj ukoreninilo, do mogočnega drevesa, ki je zrastle iz tega majhnega semena. Zraven smo podoživljali tudi občutke, ki so nas prevečali ob mrazu, sončni pripeki, ostrem ali blagem vetrcu ... Dovolili smo si začutiti tako prijetne kot tudi neprijetne občutke. Risbe, barve, črte, linije, liki so močno izrazno sredstvo. Z risbo smo oddali sporočilo o sebi, o svojih doživljajih, o svojih pogledih, nazorih.

Na koncu dneva smo drevo, ki se nam je najbolj vtisnilo v spomin, narisali na list papirja. Nekateri s košatimi krošnjami in bogatimi plodovi, drugi z mogočnimi debli in majhnimi krošnjami. Nekateri smo si izbrali listavce, spet drugi iglavce. Nekatera drevesa so bila dobro ukoreninjena, drugi so risbo začeli risati z jesenskimi barvami listov.

Naslednji dan smo se razdelili v dve skupini in začeli s svojim pogledom na posamezno sliko. Vsak član skupine je dobil svoje mesto, tako da je lahko interpretiral sliko drugega. V vsako sliko smo se poglobili in poskušali odgovoriti na naslednja vprašanja: Kaj vidim? Kje se mi na sliki ustavi pogled, kaj me na sliki nagovori? Kaj se mi na sliki zdi zanimivo ter kako bi se kot del slike

16

počutil? Na koncu smo sliki izbrali še ime. Avtor se je lahko strinjal izbranim ali pa je izbral svoje. Nato je avtor spregovoril o svojem drevesu in razložil sliko. Za konec je voditelj določene premalo ali preveč vidne detajle in izstopajoče elemente interpretiral (slika brez sadov, močna krošnja, nič korenin, slabotne veje, mogočno deblo, komaj vidno narisana slika, obrazi na deblu ali krošnji ...). Po vsem slišanjem je za zaključek vsak udeleženec skupine drevesu glede na prej povedano nekaj zaželel, tudi avtor sam.

Oba dneva smo imeli tudi sv. mašo, vezano na temo izobraževanja, ki je bila za vse posebno doživetje.

Vikend je bil zanimiv. Družila nas je želja po delu na sebi. Skupno nam je bilo spoznanje, da moramo predelati pretekle izkušnje, da bomo potem pri delu s prosilci bolj suvereni. Še več pa je bilo vredno, da smo si upali spregovoriti o določenih dogodkih, čutenjih, videnjih, ki so bili do sedaj skriti očem javnosti. •

Vse fotografije:
Alenka Petek

maribor

VSTOP V POSTNI ČAS S ŠKOFOM SMEJEM

Darko Bračun

»Zakaj se postimo, in ti tega ne vidiš, se mrtvičimo, in ti se za to ne meniš? Glejte, ob dnevu svojega posta hodite po svojem poslu in priganjate vse svoje delavce. Glejte, postite se v prerekanju in prepiru in se bijete z zlobno pestjo. Vi se dandanes ne postite tako, da bi se slišal vaš glas na višavi. Ali je to post, kakršen mi je po volji, dan, ko se človek mrtviči? Da pripogibaš svojo glavo kakor ločje in ležiš na raševniku in pepelu? Mar boš to imenoval post in Gospodu všečen dan? Ali ni to post, kakršen mi je po volji: da raztrgaš krivične sponе, da jarma vezi odpneš, da tlačene osvobodiš in zlomiš sleherni jarem; ni li v tem, da lomiš lačnemu svoj kruh in pripelješ bedne brezdomce v hišo? Ko vidiš nagega, da ga oblečeš, in se ne odtegneš svojemu sorodniku po krvi? Tedaj napoči kakor zarja tvoja luč in zdajci zacvete tvoje ozdravljenje, pred tabo pojde tvoja pravičnost, veličastvo Gospodovo bo tvoja zadnja straža.« (Iz 58,3-8)

Tako smo sodelavci Nadškofijske karitas Maribor skupaj s škofom Smejem stopili v postni čas. Že v uvodu nas je g. škof opozoril na Božjo besedo iz knjige preroka Izaija, ki je kakor pisana na kožo vsem, ki se vključujejo v karitativno delo: da raztrgaš naše krivične sponе, da jarma vezi, ki nas dušijo, odpreš – in nadaljuje z deli usmiljenja.

Tako nas je škof Smej s posebno tankočutnostjo povabil k obredu pepeljenja in prvi nastavil glavo predsedniku Branku Mačku, ki je izrekel besede »Pomni, človek, da si prah in da se v prah povrneš,« in potresel pepel.

Izredno doživeta sv. maša, ki smo jo obhajali v Ljudski kuhinji Betlehem, je v vseh nas pusti-

la veličasten pečat in nas utrdila v poslanstvu, ki ga moramo izvrševati kot tisti, ki smo še posebej poklicani, da udeležimo in živimo dela usmiljenja v našem ožjem in širšem okolju ter predvsem v svojem življenju. •

murska sobota

BREZ UPANJA NI MOGOČE ŽIVETI

Tadej Lončar

Duhovna obnova sodelavcev karitas Škofije Murska Sobota

V soboto, 30. 1. 2016, smo se sodelavci župnijskih Karitas vseh treh dekanij murskosoboške škofije in sodelavci Škofijske karitas Murska Sobota zbrali na duhovni obnovi v Domu Danijela Halasa v Veliki Polani. Ker smo v letu Božjega usmiljenja, smo duhovno srečanje začeli s pesmijo Usmiljeni Jezus. Nato nas je nagovoril predsednik Škofijske karitas Murska Sobota, pečarovski župnik g. Jožef Hozjan, ki je za nas pripravil tudi skupno molitev. Molili smo za Cerkev, za novo evangelizacijo in molitev papeža Frančiška ob jubilejnem letu Božjega usmiljenja.

Zatem smo v naši sredi z velikim veseljem pozdravili murskosoboškega škofa msgr. dr. Petra Štumpfa, ki se je odzval vabilu in pripravil dvourni pričevanje. Z uporabo citatov iz Svetega pisma, zgodb iz vsakdanjega življenja ljudi in prispodob je spregovoril o upanju. Pričevanje je izhajalo iz okrožnice zaslužnega papeža Benedikta XVI. z naslovom Rešeni v upanju. Tudi škof je poudaril, da brez upanja ni mogoče živeti in da kristjani vedno v sebi nosimo upanje. Izpostavil je, da so v današnji družbi starši preveč zaščitniški do svojih otrok, saj jih želijo obvarovati pred trpljenjem, z njimi ne govorijo o umiranju in smrti in jim ne omogočijo, da bi se poslovili od umirajočih. Škof se je osredotočil tudi na temo večnega življenja, saj opaža, da je zemeljsko življenje marsikomu edino pomembno, da veliko

Ijudi ne veruje v življenje po smrti in da se marsikdo sprašuje, kakšna so nebesa, vice in pekel. Na zadnje vprašanje odgovarja že sv. Janez Bosko, ko pravi, da se mu je v sanjah prikazala mati in mu povedala, da so vice lepe, vendar je težko zreti v Boga in ga ne doseči. Škof je povzel življenjske zgodbe različnih svetnikov in poudaril, da moramo razlikovati med več vrstami svetnikov. Svetnike namreč najdemo tudi v naših družinah, med duhovniki, v samostanih. Dotaknili smo se še vednosti molitve, ki za nas pomeni notranje očiščenje. Škof nas je opozoril, da si v molitvi lahko izprosimo le to, kar je vredno, kar ne škodi drugim in kar ima za končni cilj zveličanje. Poudaril je, da ne smemo bežati pred trpljenjem, ampak ga moramo sprejeti in v njem najti smisel. Upanje moramo najti v Kristusu, in naše trpljenje lahko postane hvalnica. Škof je govoril tudi o začetku beatifikacije Božjega služabnika, dolgoletnega odranskega župnika Alojzija Kozarja.

Duhovno obnovo smo sklenili v cerkvi Srca Jezusovega v Veliki Polani, kjer smo ob izpostavljenem Najsvetejšem molili vzklike k Božjemu usmiljenju. Molili smo tudi za beatifikacijo Božjih služabnikov Danijela Halasa in Alojzija Kozarja. Na Danijela Halasa smo se v molitvi spomnili, ker je deloval v tej župniji, na Alojzija Kozarja pa, ker ga imenujejo apostol neuničljivega upanja. Po vrnitvi v Dom Danijela Halasa sta nam predsednik Škofijske karitas Murska Sobota g. Jožef Hozjan in generalni tajnik Škofijske karitas Murska Sobota g. Jožef Kociper predstavila nastajajoč projekt Škofijske karitas Murska Sobota Materinski dom in pozdravila strokovno vodjo Materinskega doma go. Vlasto Glavač. Sledila so še ostala obvestila in vprašanja udeležencev. Duhovno obnovo smo kot prvi kristjani zaključili s skupnim kosilom – agape. Duhovna obnova, ki poteka vsako leto, sodelavce Karitas duhovno obogati in nam da moči za zahtevno, vendar pomembno in dragoceno delo z ljudmi v stiski po župnijah. Še posebej pa smo hvaležni Bogu, saj nas njegova ljubezen navdaja z upanjem. Sodelavci Karitas smo tudi župniji Velika Polana in Domu Danijela Halasa Velika Polana hvaležni za organizacijo in gostoljubje. •

ново mesto

ZIMOVANJE NA GOLTEH

Andreja Kastelic

„Sreča ni pod palcem zaklad, sreča je, če se dobro delo opravi in če imaš nekoga rad.“

Tokrat so za srečo v otroških očeh zaslužni skavti. Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov, Zveza bratovščin odraslih katoliških skavtov Slovenije in Slovenska zamejska skavt-

ska organizacija so z dobrodelnimi sredstvi, zbranimi v okviru akcije Luč miru iz Betlehema, na tri-dnevno zimovanje na Golteh v začetku februarja popeljali tudi otroke in mladostnike iz ekonomsko šibkih družin.

Ker je bila skavtska dobrodelna gesta naslovljena tudi na Karitas, kjer smo se lahko odzvali s spodbudo družin, da se njihovi otroci udeležijo dogodka, pa gre poleg zahvale skavtom tudi priznanje za pripravljenost in trud, saj so poskrbeli za nepozabno doživetje številnih otrok. Za mnoge družine je namreč smučanje s finančnih razlogov povsem nedostopno, v kolikor pa jim uspe vključiti vsaj katerega od otrok, običajno ostanejo prikrasani mlajši, ki še ne znajo smučati oz. zanje še ni na voljo oprema starejših bratov ali sester. Zavedajoč se, da velik strošek predstavlja že nakup zimskih oblačil ter smučarske opreme, kaj šele nakup karte, prevoz in v primeru več dnev-

Foto: Rok Rakun, SKAVT.NET

nega smučanja tudi nastanitev in hrana, je bilo s strani organizatorjev poskrbljeno za vse. Z vidika otrok pa dodatno pomembnost predstavlja tudi znanje in veščine smučanja, saj aktivnosti, v katerih otroci ne uspejo in niso podprti, zaznamujejo njihovo identiteto. Posledično se v strahu pred neuspehom ter v strahu, da bi se osramotili, ne želijo več udeleževati tovrstnih priložnosti, sami pa ponotranjijo mnenje, da niso dovolj dobri. Ven-

dar pa v tokratnem primeru predhodno znanje ni bilo pogoj za udeležbo in starši oziroma njihovi otroci so potrebovali le nekaj poguma, da se odločijo in pravočasno oddajo prijavo.

Med izredno pozitivni odzivi smo na Škofijski karitas prejeli tudi zahvalo malega Klemena, ki je med drugim zapisal: „Najprej se vam zahvaljujem, da sem lahko šel smučat. Meni je bilo zelo dobro vse. Smuči so bile zelo dobre, prav tako hrana. Učitelji smučanja so nas vse naučili kar nekaj novega, najbolj pa so mi bile vse večerne delavnice - najbolj tista, v kateri smo srečali pračloveka. Zanimivo je bilo izdelovati zastave, bakle in sulice. Najbolj pa mi je bilo smešno, ko so kepali pračloveka. Sobe in postelje so bile zelo dobre... Na katero koli letovanje sem šel, česa takega še nisem doživel. To je bilo zagotovo najboljše zimovanje. Hvala ker ste mi ga omogočili.”

Na Škofijski karitas Novo mesto verjamemo, da podobno kot so Skavti osrečili otroke, vsi ti pozitivni odzivi otrok sedaj osrečujejo njih. S svojo karitativnostjo so tako navdušili tudi mnoge druge ter dokazali, da kjer je volja, je tudi pot. Iskreno se zahvaljujemo Združenju slovenskih katoliških skavtinj in skavtov, Zvezi bratovščin odraslih katoliških skavtov Slovenije in Slovenski zamejski skavtski organizaciji tudi v imenu udeleženihih otrok in njihovih staršev. •

EMPATIJA IN SOČUTJE

Maja Žagar

Izobraževalni večer z dr. Barbaro Simonič

Črnolasi deček Joseph pritisne k sebi par novih hlač. Šakran, šakran! se zahvaljujeta njegova starša. Poznov večerni vlak v Dobovi, 955 prišlekov v sprejemnem centru. Novi obrazi, neme zgodbe. Zgodbe, ki prebujajo sočutje, a so hkrati močno intenzivne in za nas Evropejce pogosto neverjetne.

Pogledati vsakega človeka v oči, tistih 955 parov. Lahko le slutim rušenje, kri, agonijo potovanja, neznosen vonj prenatrpanega vlaka, skromne obroke, suvanje na meji, negotovost v kosteh ... Je empatija, ki med nami, neznanci, tke vezi. In je iskanje distance, tiste meje, ki omogoča normalno delovanje.

O različnih obrazih empatije je sodelavcem Škofijske karitas Novo mesto spregovorila dr. Barbara Simonič. Vstopati v čevlje drugega ni enostavno, je pa to osnova, da se medsebojno začutimo, je poudarila. Sposobnost vživljanja v drugega oz. empatijo slikovito pojasni Daniel Stern s frazo: »Vem, da veš, da vem.« Vem, da se zavedaš tega, da čutim, kako ti je. V tem se skriva potencial empatije: ko nas nekdo začuti in nas v tem sprejme in spoštuje, to ustvarja bližino, ki hkrati dopušča svobodo. To pa je osnova izpolnjujočega, kreativnega medsebojnega odnosa.

Izobraževalni večer, ki se ga je udeležilo več kot 40 udeležencev, je potekal na pepelnično sredo. Ravno na ta dan smo se v hvaležnosti poklonili dejstvu, da se je Bog odločil postati človek, prah, naš največji Učitelj empatije. Njegova ljubljena hči, ljubljene sin, moški in ženska, ki ju On čuti, spoštuje in »nemi od ljubezni« ob vsakem njunem vlaknu. Romanca in pustolovščina hkrati, za prav vsakogar izmed nas!

Včeraj je bilo tam 955 ljudi, ki so se umikali za preživetje ali za boljši jutri. Danes je zapisanih v Njegovo dlan teh 955 novo stkanih zgodb. •

**»Kar pogumno!
Saj gre ...«
Skavti so na
zimovanje na Golte
popeljali otroke in
mlade iz ekonomsko
šibkih družin**

**»Otroci so upanje Albanije.«
Brat Gregor na karitativno-misijskem
delu v Albaniji**

»Bodimo 40 dni brez alkohola.«

**V Trubarjevi hiši literature v Ljubljani se je v
četrtek, 11. februarja 2016, zaključila akcija
Podarimo knjigo 2016, ki sta jo že petnajstič
pripravili Republika Avstrija – Urad zveznega
kanclerja in Mohorjeva
družba Celovec. Knjige je
dobila tudi Slovenska karitas.**

**Otroci iz programa
Popoldan na cesti z
osebami z motnjo v
duševnem razvoju skupaj
soustvarjajo voščilnice in
druge izdelke**

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

